

Arrest

nr. 338 508 van 22 december 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK**
 Abdijstraat 234
 2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 januari 2024 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn stiefvader met de Belgische nationaliteit. Op 25 juni 2024 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoeker dient op 5 december 2024 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn stiefvader met de Belgische nationaliteit. Op 27 mei 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.12.2024 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader, zijnde [F. A.] [RR ...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: "2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...]"

Betrokkene is ouder dan de in de wet opgenomen leeftijdsgrens en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging tot op heden.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- *Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et là taxe de services communaux dd. 18.02.2025 op naam van betrokkene*
- *Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et là taxe de services communaux dd. 09.04.2024 op naam van de moeder van betrokkene*
- *Attestation de revenu dd. 09.04.2024 op naam van betrokkene*
- *Attesten OCMW Menen dd. 28.01.2025 op naam van betrokkene, de referentiepersoon en zijn echtgenote*
- *Attest uitkeringen Solidaris op naam van de moeder van betrokkene*
- *Attest ABVV dd. 30.01.2025 op naam van de referentiepersoon*
- *Loonfiches op naam van de moeder van betrokkene*

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst, niet afdoende bewezen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, waardoor uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Er worden twee attesten voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene geen inkomensten had voor het jaar 2023 in zijn herkomstland en dat er geen woonbelastingen dient te betalen. Er wordt evenwel niet aangetoond dat betrokkene financieel ten laste was/is van de referentiepersoon. Het onvermogen is aldus niet afdoende aangetoond.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of

analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingen-besluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het hoorrecht.

Na een theoretische toelichting stelt hij als volgt:

“Verweerder gaat te snel door de bocht in het dossier van verzoeker.

Ten eerste is verzoeker de meerderjarige stiefzoon van een stabiele (lees: immobiele – niet gebruik makend van het recht op vrij verkeer) Belgische onderdaan. Verzoeker is ouder dan 21 jaar en dient aan te tonen dat hij ten laste viel en nog steeds ten laste valt van haar Belgische stiefvader. Verder dient opgemerkt te worden dat aan al de andere voorwaarden inzake de aanvraag gezinshereniging (lees: huisvesting, inkomsten referentiepersoon, ziektekostenverzekering) werd voldaan en waar verwerende partij niet over discussieert.

Ten tweede resten drie (3) punten van discussie in het administratief van verzoeker:

- Het al dan niet ten laste vallen van verzoeker van zijn Belgische stiefvader (enerzijds in zijn herkomstland en anderzijds uiteraard ook in België);

- Het al dan niet beschikken over roerende en/of onroerende inkomsten/goederen in het land van herkomst;

WAT HET TEN LASTE ZIJN BETREFT EN HET ONVERMOGEN:

Verzoeker is niet werkzaam in België en woont samen in bij zijn Belgische stiefvader en moeder die voor hem instaan.

Hier wenst verzoeker te benadrukken dat in zoverre hij dient aan te tonen ten laste te zijn en/of onvermogen te zijn, verwerende partij enkel dient rekening te houden en te vragen naar stukken van België en Marokko.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn Belgische stiefvader en moeder. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat zij reeds vóór haar inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker herhaalt bijgevolg dat uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt dat zij afdoende heeft aangetoond financieel ten laste te zijn geweest van zijn Belgische stiefvader en Marokkaanse moeder.

Daarnaast heeft verzoeker ook zijn onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging was verzoeker aldus onvermogen in Marokko: hij genoot er geen enkele vorm van inkomsten, noch had zij er enige onroerende eigendom.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg haar onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij geen inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

De kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist. Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c,

van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door zijn Belgische stiefvader en Marokkaanse moeder omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

HIEROMTRENT VERWIJST VERZOEKER NAAR DE RECENTE RECHTSPRAAK VAN ARREST VAN HET HVJ VAN EU VAN 10 APRIL 2025 IN ZAAK C-607/21 (ZIE: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:62021CJ0607&qid=1747048947153>).

In dit arrest stelt – kort samengevat – het Hof het volgende:

- Er moet rekening worden gehouden met de bewijzen in het land van oorsprong/origine op de datum van aankomst in België, zelfs als ze oud zijn, maar ook met de bewijzen in België op het moment dat de aanvraag wordt ingediend. Dit betekent dat de aanvraag kan worden verworpen als aan een van de twee voorwaarden niet is voldaan.

- Als de ascendent sinds zijn of haar aankomst legaal in het land verblijft, wordt alleen rekening gehouden met de bewijzen in België op het moment dat de aanvraag werd ingediend.

Hier (in casu) werd met de documenten die verzoeker heeft bijgebracht en die het ten laste gehalte van verzoeker aantonen niet in rekening gebracht. Het kan niet dat thans zijn land van herkomst Marokko wordt aanzien, terwijl hij al minstens sinds 2022 in België verblijft.

Een dergelijke *modus operandi* kan niet als redelijk, en zorgvuldige bestempeld worden in hoofde van een administratieve overheid.

Verwerende partij werkt niet in concreto maar werkt met **VERONDERSTELLINGEN**. Het is duidelijk dat er sprake moet zijn van een in concreto-beoordeling van de situatie van de vreemdeling (lees: verzoeker). Verwerende partij gaat aan deze verplichting voorbij en is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig geweest bij de beoordeling van het verblijfsdossier van verzoeker.

Aangezien verwerende partij blijkbaar met open vragen zit, is de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing steeds rekening te houden met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu met het hoorrecht (hoorplicht). In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C-249/13, http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

[...]

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: de weigering van het verblijf) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodige om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven, attest ongehuwde staat, etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen.

Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder. Blijkbaar gaat verwerende partij uit van kwade trouw, onzorgvuldigheid of werken zij met sommige incompetente ambtenaren.

De *modus operandi* van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen."

2.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667;

RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Zo wordt toepassing gemaakt van de bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt er op gewezen dat verzoeker, nu hij ouder is dan 18 jaar, om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht in functie van zijn Belgische stiefvader moet aantonen dat hij van hem ten laste is. Dit vereist volgens verweerder dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat *“van in het land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging tot op heden”*. Verweerder geeft een overzicht van de voorgelegde bewijsstukken en stelt op basis hiervan vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen hem en de referentiepersoon, nu hij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst en evenmin dat hij aldaar reeds financieel ten laste was van deze referentiepersoon. Volgens verweerder tonen de voorgelegde attesten uit Marokko dat verzoeker er in het jaar 2023 geen inkomsten had en hij er geen woonstbelastingen betaalt niet aan dat hij financieel ten laste was of is van de referentiepersoon en blijkt hiermee evenmin zijn onvermogen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

2.1.3. Verzoeker diende op 5 december 2024, op 25-jarige leeftijd, voor de tweede keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn stiefvader met de Belgische nationaliteit. Er blijkt niet dat deze laatste zijn rechten van vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende, zodat het een interne situatie betreft. Inzake deze aanvraag beslist verweerder op 21 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hierbij werd toepassing gemaakt van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat – sinds de inwerkingtreding op 1 september 2024 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de wet van 10 maart 2024, BS 22 augustus 2024) – luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...]”

2.1.4. Het is niet betwist dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. In deze situatie wijst verweerder er – correct – op dat verzoeker, om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht als familielid in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, ten laste moet zijn van zijn Belgische stiefvader (of diens

echtgenote). Verweerder wijst er op dat hiervoor een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan *“van in het land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging tot op heden”*. Verzoeker toont niet aan dat dit uitgangspunt onjuist of onwettig zou zijn.

Nu – zoals hierboven werd geduid – de voorliggende situatie niet valt binnen het toepassingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, blijkt niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de invulling van het begrip *“ten laste”* voor descendenten van een Unieburger in de zin van deze richtlijn. In de parlementaire voorbereiding van de wet van 10 maart 2024 wordt, inzake de familieleden zoals bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, ook net heel duidelijk aangegeven dat de wetgever beoogde *“de bepaling onder 2° inzake het recht op gezinshereniging in hoofde van de (klein)kinderen van de Belg, diens echtgeno(o)t(e) of geregistreerde partner, los te koppelen van de actueel geldende bepalingen zoals die voortvloeien uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, onder 3°, van de wet van 15 december 1980”* (Parl.St. Kamer 2022-2023, DOC 55 3596/001, p. 51). Actueel wordt in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet dus niet langer verwezen naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van deze wet, dat een omzetting is van de Richtlijn 2004/38/EG. De Raad merkt trouwens nog op dat reeds voor de wetswijzing de Raad van State voor de beoordeling van het *“ten laste zijn”* in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in een zuiver interne situatie, reeds op duidelijke wijze oordeelde dat een interpretatie conform de Richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is en dus niet dienstig kan worden verwezen naar de interpretatie van deze richtlijn door het Hof van Justitie (RvS 6 november 2019, nr. 245.995; RvS 28 maart 2022, nr. 253.373).

In zoverre verzoeker opmerkt dat hij niet werkt in België en hij hier inwoont bij zijn Belgische stiefvader en zijn moeder die voor hem instaan, alsook dat het niet kan *“dat thans zijn land van herkomst Marokko wordt aanzien, terwijl hij al minstens sinds 2022 in België verblijft”*, merkt de Raad op dat artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk aangeeft verzoeker het bewijs moet leveren dat hij reeds ten laste is van in het land van oorsprong dan wel herkomst en het dus in geen geval kan volstaan dat hij in België ten laste wordt genomen door zijn stiefvader en moeder. Verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker met name dit bewijs dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen hem en de referentiepersoon niet heeft geleverd, dit nu hij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in zijn land van herkomst en evenmin dat hij in dat land reeds financieel ten laste werd genomen door de referentiepersoon. Volgens verweerder tonen de voorgelegde attesten uit Marokko dat verzoeker er in het jaar 2023 geen inkomsten had en hij er geen woonstbelastingen betaalt niet aan dat hij financieel ten laste was of is van de referentiepersoon en blijkt hiermee evenmin zijn onvermogen. Verzoeker kan aldus ook niet dienstig voorhouden als zouden de door hem voorgelegde documenten inzake het ten laste zijn niet in rekening zijn gebracht. Minstens toont hij niet concreet aan dat hij, buiten de in de bestreden beslissing vermelde stukken, nog enig ander stuk heeft voorgelegd in het kader van zijn voorliggende aanvraag dat onterecht over het hoofd werd gezien door verweerder.

Verzoeker houdt verder voor dat hij het bewijs van het (financieel) ten laste zijn van zijn Belgische stiefvader en moeder voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging en inschrijving in België wel degelijk heeft geleverd aan de hand van de voorgelegde stukken. Ook is hij van mening dat hij zijn onvermogen in het land van herkomst op dat ogenblik op afdoende wijze heeft bewezen, nu hij in Marokko geen enkele vorm van inkomsten genoot en hij er evenmin een onroerende eigendom in zijn bezit had. Dit bewijs van onvermogen is volgens verzoeker bovendien eerder bijzaak, wanneer een actieve ondersteuning door de referentiepersoon kan worden aangetoond.

De Raad herhaalt in dit verband dat volgens de wet verzoeker wel degelijk ook het bewijs moet leveren dat hij reeds ten laste is van in het land van oorsprong dan wel herkomst. Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze concreet aantoonst hoe uit de voorgelegde stukken kan blijken dat hij (1) toen hij nog verbleef in zijn land van herkomst reeds actief financieel werd ondersteund door de Belgische referentiepersoon of zijn moeder en (2) dat hij in zijn land van herkomst, voorafgaand aan zijn komst naar België, daadwerkelijk onvermogen was. Evenmin neemt verzoeker de moeite om in te gaan op de concrete motieven in de bestreden beslissing inzake de voorgelegde stukken en aan te tonen dat verweerder hierbij is uitgegaan van onjuiste feitelijke vaststellingen of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Ook waar verzoeker betoogt als zou verweerder in zijn beslissing enkel werken met veronderstellingen en niet zijn overgegaan tot een concrete beoordeling, slaagt hij er hoegenaamd niet in dit concreet aan te tonen en wordt dit tegengesproken door de bestreden beslissing zelf.

De Raad benadrukt dat, zoals correct wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, verzoeker geen enkel stuk voorlegde dat wees op een actieve ondersteuning van de Belgische referentiepersoon of zijn moeder toen hij nog in zijn land van herkomst verbleef. Verzoeker legde wel een attest uit Marokko van 9 april 2024 voor dat hij in het jaar 2023 in dit land geen (belastbare) inkomsten had, alsook een attest uit Marokko van 18 februari 2025 dat hij er geen woonstbelastingen betaalt. Dit alles is niet onlogisch, nu hij zelf aangeeft dat hij

al minstens sinds 2022 in België zou verblijven. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker alleszins geen kennelijk onredelijk handelen van verweerder aan waar deze op basis van de voorgelegde stukken heeft geoordeeld dat hij hiermee niet vermag zijn onvermogen in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België aan te tonen.

2.1.5. Verzoeker betoogt nog dat, indien verweerder vragen had of met onduidelijkheden zat, hij hem had moeten uitnodigen bijkomende stukken voor te leggen. De Raad wijst er echter op dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan verweerder over te maken teneinde aan te tonen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Hij heeft aldus zijn standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomend nog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen of te worden gehoord. Hij toont zo niet aan dat het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening houdt met elementen of zich steunt op gegevens die hij redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van zijn aanvraag, of steunt op redenen waarop hij in zijn aanvraag niet kon of moest anticiperen (RvS 9 juni 2015, nr. 231.480). Verzoeker toont trouwens evenmin aan dat hij, indien bijkomend gehoord, nog bijkomende nuttige gegevens of stukken kon voorleggen. In zoverre verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om te worden gehoord vooraleer een terugkeerbesluit wordt afgeleverd, merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing geen terugkeerbesluit is.

2.1.6. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting noch een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet noch een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of het hoorrecht aan.

2.1.7. Verzoeker voert nog een schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, zonder echter toe te lichten op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze artikelen heeft geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.1.8. Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

De genomen bestreden beslissing is niet verenigbaar met de rechtspraak van het Hof van Justitie en nog minder met de bepalingen van artikel 8 EVRM. Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn familieleden.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en familieleden.

Dat verzoeker duurzame en hechte relatie heeft met zijn Stiefvader en verblijfgerechtigde moeder ((stief)ouder(s)). Immers, alle gegevens bevinden zich in het administratief dossier en/of zijn ter beschikking van verwerende partij.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM en van zijn Belgische stiefvader en Marokkaanse moeder (ouders) financieel en materieel afhankelijk is.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en Belgische stiefvader en Marokkaanse moeder (ouders). Het is nagenoeg onmogelijk (of alleszins bijzonder moeilijk) voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde afhankelijkheidsrelatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale en familiale belangen zich in België bevinden en zijn land van verblijf en gezinscel nu eenmaal België is.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen”.

2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde en onevenredige inmenging vormt in zijn gezins- of familieleven met zijn moeder en Belgische stiefvader.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel nog onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat de meerderjarige “bloedverwant in neergaande lijn” in het land van oorsprong dan wel herkomst ten laste moet zijn, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan, hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets aan artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor meerderjarige bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat hij niet het bewijs leverde dat hij daadwerkelijk van in het land van herkomst ten laste is. Zoals dit blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft verzoeker deze beoordeling in de bestreden beslissing niet onderuit kunnen halen. Nu verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot gezinsherenging geen werkelijke afhankelijkheidsband, en dus evenmin een beschermenswaardig gezins- of familieleven, aannemelijk kon maken, blijkt geenszins dat deze beslissing als een inmenging op zijn gezins- of familieleven is te beschouwen of als zou een verdere belangenafweging aan de orde zijn geweest.

De Raad benadrukt nog dat de bestreden beslissing enkel een antwoord vormt op de door verzoeker ingediende aanvraag en de stavingstukken die hij hierbij voorlegde. Deze beslissing laat de mogelijkheid open om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, op dezelfde dan wel een andere rechtsgrond, en gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten of terugkeerverplichting.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2. Wat de aangevoerde schending van het hoorrecht betreft, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar zijn bespreking van het eerste middel. Verzoeker brengt geen bijkomende argumenten naar voor.

2.2.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. In een derde middel stelt verzoeker dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen hiervoor onbevoegd was en voert hij de schending aan van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit) en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Het MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) bepaalt dat de bevoegde minister zijn bevoegdheden delegeert en bepaalt voor welke wetsartikelen welke categorie ambtenaren bevoegd zijn om handelingen voor en namens hem te nemen.

Nergens in het MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) wordt expressis verbis bepaald dat een “administratief assistent” de toepassing kan maken van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het is een onderdeel van de legaliteit van een administratieve beslissing om te kunnen nagaan of de ambtenaar of gemachtigde van de Minister al dan niet bevoegd (lees: bij wet gemachtigd) is om de bestreden beslissing te nemen en te ondertekenen, voor en namens de Staatssecretaris.

Wanneer de wetgever het noodzakelijk acht voor de wettigheid van een administratieve beslissing dat de ambtenaar die de bestreden beslissing neemt daartoe bevoegd zou zijn en daartoe een Ministerieel Besluit voor afkondigt, geldt die redenering ook in de omgekeerde richting, met name dat het niemand anders dan de Minister (lees: Staatssecretaris) zelf die de bestreden beslissing had moeten nemen, nu er geen enkele wettelijke grondslag bestaat waaruit de “administratief assistent” zijn bevoegdheid put om toepassing te maken van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de bestreden beslissing genomen is door [E.B.] die de titel van “administratief assistent” draagt en als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:

[...]

Dat ook niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.

Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In het MB van 18/03/2009 staat nergens vermeld wie gemachtigd is om artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toepassing te maken, zodat de toepassing die daarvan gemaakt is door de voormelde “administratief assistent” gemaakt is door een onbevoegde persoon.

Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste.

Dat de bestreden beslissing genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden.

Dat dit het nemen van de bestreden beslissing dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.”

De Raad stelt vast dat het niet ter discussie staat dat de bestreden beslissing werd genomen met verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, dat voorziet dat een beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet wordt erkend dient te worden genomen door “de minister of zijn gemachtigde”. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing zelf blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing werd genomen door E.B., administratief assistent, en dat deze ambtenaar optrad “voor de Minister van Asiel en Migratie”. Uit artikel 13, § 1 van het Delegatiebesluit blijkt dat een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken dat minimaal de functie van attaché uitoefent bevoegdheid wordt verleend om beslissingen te nemen waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Nog voorziet § 2 van dit artikel dat de delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 ook kunnen worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent en dat dit gebeurt door middel van een schrijven dat wordt gedateerd en ondertekend door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid worden bedoeld met naam en toenaam aanduidt. Verweerder voegt bij zijn nota een akte van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 juni 2019 waarin hij mevrouw E. B. aanstelt om de bevoegdheden uit te oefenen die worden gedelegeerd krachtens onder meer artikel 13, § 1 van het Delegatiebesluit. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat deze ambtenaar zich schuldig maakte aan bevoegdheidsoverschrijding of enige bepaling van het Delegatiebesluit of artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schond door de bestreden beslissing te nemen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS